

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΟΥ ΣΦΕΡΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ ΎΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΚΗΣ ΓΑΤΑΣ

Ο ΛΙ Σ τὸ τραίνο τοῦ Ράγουορθ θῆκε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Βικτώριας, ἕνας παράξενος καὶ νευρώδης ζέντλεμαν μῆτεκε ἀπὸ τὸν σὸ βοερίσιμου τοῦ νεαροῦ λόρδου Κρίστιανς.

—Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἔχανα! Ψιθύρισε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ κἀθήσε ἀναπαυτικά ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἄγγλο ἀριστοκράτη.

Ἐκεῖνος τοῦ ἔρριξε μιά ματιά καὶ ἔαφνικά ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

—Μίστερ Σέρλοκ Χόλμς! Τοῦ ἐφώνασε. Ἦ ἐκπληξία! Πῶς ἔτυχε νὰ συναντηθῶμε ἔτσι σὸ ἴδιο τραίνο.

Ἐπὶ περιήμου ντέτεκτιβ ἔρριξε μιά ματιά σὸ νεαρό ταξιδηώτη κ' ἀνεγνώρισε σὸ πρόσωπό του τὸ γιού ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους του, τοῦ σέρ Ἐμπερτ Κρίστιανς.

—Ἀλλ'θεῖα, χαίρω πολύ πού σὰς ξαναβλέπω, Ἐρρικ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Νὰ μιά περιεργὴ σύμπτωση! Λοιπόν, πού πάτε, ἀγαπητέ μου φίλε;

—Στὸ Ράγουορθ, στὸν πύργο τοῦ σέρ Μπράγιαν. Ἐκανε ὁ νεαρός λόρδος.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀπότομα σκυθρώπασε καὶ κύτταξε τὸν συνταξιδιωτὴ του μ' ἕνα ἀλλόκοτο βλέμμα.

—Σὰς κάλεσε στὸν πύργο του, ὁ σέρ Μπράγιαν; Ψιθύρισε.

—Ὁ, ὄχι αὐτὸς! Ἐκανε γελώντας ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς. Δὲν τὸν ξέρω διόλου. Μὲ κάλεσε ἡ μίς Ἐθελίνα Γκρέυ, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου! Γνώρισα τὴν Ἐθελίνα ἐφέτος τὸν χειμῶνα, σὸ σαλὸν τῆς λαίδης Οὐίλλιαμς... Πηγαῖνο, λοιπόν, τώρα νὰ συναντήσω τὸν κηδεμόνα της, τὸν σέρ Μπράγιαν, γιὰ νὰ συνομίση μερικὰ λεπτομέρειες τοῦ γάμου. Φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ σέρ Μπράγιαν εἶνε λίγο παράξενος, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ Ἐθελίνα. Ἐμαθα ἐπίσης ὅτι ἔχει ζήσει πολλὰ χρόνια στὴ Νότιο Ἀμερικὴ κ' ὅτι ἔχει ἕνα μεγάλο πάθος: τὴ Χημεία!...

—Τὶ συγγένεια ἔχει μὲ τὴ μίς Ἐθελίνα Γκρέυ; Ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

—Καμιὰ... Τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρός λόρδος. Εἶνε ἀπλῶς κηδεμόν της. Ὁ πατέρας τῆς Ἐθελίνας ἔφησε μιά κλοσοσιαία περιουσία σ' αὐτὴν καὶ στὴν ἀδελφὴ της, τὴν Μάργκαρετ. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ κόρης του τότε ἦσαν μικρὲς, ὥρισε κηδεμόνα τους καὶ διαχειριστὴ τῆς περιουσίας του, τὸν σέρ Μπράγιαν. Σήμερα ὡστόσο, μόνη κληρονόμος τοῦ μακαρίτη λόρδου Γκρέυ, τοῦ πατέρα τῆς Ἐθελίνας, εἶνε ἀρραβωνιαστικὴ μου, γιὰ τὴν ἀδελφὴ της ἡ Μάργκαρετ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸν παλιὸ πύργο τους.

—Ἦ ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ Μπράγιαν;

—Ἦ Ἐθελίνα μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἕνας ἀσιγηλὸς κ' ἔκκεντρικος ζέντλεμαν πού ζῆ διαρκῶς μέσα σὸ χημικὸ ἐργαστήριό του. Στὸ Ράγουορθ λένε πὼς εἶνε ἕνας ἀληθινὸς πού θέλει νὰ φτιάξῃ χρυσάφι ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Τὸ τραίνο εἶχε ἐλαττώσει τὴν ταχύτητά του. Ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρό.

—Νὰ, φτάσαμε κιόλας σὸ Ράγουορθ! Ἐκανε. Μήπως θὰ κατεβῆτε κ' ἔσεϊτε ἐδῶ, μίστερ Χόλμς;

—Ἀκριβῶς, εἶμαι καλεσμένος στὸν πύργο τοῦ φίλου μου Σῶλλιβαν, γιὰ μερικὰς παρτίδες γκολφ.

—Ὁ, τότε, ἡ Ἐθελίνα κ' ἐγὼ θὰ σὰς περιμένουμε νὰ μὰς ἐπισκεθῆτε μιά ὥρὰ ἀπὸς τὴς μέρες! Ἐπιθυμῶ πολύ νὰ σὰς γνωρίσω τὴν ἀρραβωνιαστικὴ μου.

—Συμφωνοῦ... Ἐκανε χαμογελώντας ὁ ἀστυνομικός.

Ἐπειτα, ἔσφιξε τὸ χερί του νεαροῦ φίλου του καὶ μῆτεκε σὸ αἶμά του λόρδου Σῶλλιβαν πού τὸν περιμενε, γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ, ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν ὥρα πού ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔπιπαινε σὸ τηλεγράφησ τοῦ Ράγουορθ, θρέθηκε μπροστὰ σὸ νεαρό Ἐρρικ Κρίστιανς.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, πὼς τὰ πάτε μὲ τὸν Μπράγιαν; τὸν ρώτησε.

—Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρῃ, μίστερ Χόλμς! Ὁμολόγησε μὲ εἰλικρίνεια ὁ Κρίστιανς. Τὸ βλέπω καθαρά ἀπὸ τὴς ματιές μου

μὲς ὀρνεῖ καὶ τὸ καταλαβαῖν ἀπὸ τὰ λόγια του. Εἶνε σάν νὰ μὲ θεωρῇ ὡς ἕνα ἀσπόνδο ἔχθρό του!...

—Ἐπετε τίποτε γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας σὰς; Ρώτησε ὁ Χόλμς.

—Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρός λόρδος. Ἦ Ἐθελίνα, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες θὰ εἶνε εἰκοσιπέντε χρόνον καὶ σύμφωνα μὲ τὴ διαθήκη τοῦ πατέρα της θὰ εἶνε ἐλεύθερη νὰ κἀν ὅ,τι θέλει καὶ νὰ διαχειρισθῇ ὅπως θέλῃ τὴν περιουσία της. Ὁ σέρ Μπράγιαν δὲν λέει τίποτε, μὰ καταλαβαῖν πὼς μὲ μισεῖ. Εἶνε ἕνας ὑποκριτὴς, ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος. Κάθε φορὰ πού θὰ τὸν συναντήσω, δίχως νὰ τὸ θέλω, ἀνατριχιάζω. Εἶνε ἀταίσιος μίστερ Χόλμς!...

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν τοῦ ἀναφέρατε τ' ὄνομά μου... Ἐκανε ὁ ντέτεκτιβ. Μήπως τοῦ εἶπατε ὅτι θρικόκοιαι ἐδῶ πέρα;

—Ὁχι, μὰ γιατί; Ἀπόρρισε ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς.

—Αὐτὸ μποροῖσε νὰ τὸν δυσαρροτήσῃ... Ψιθύρισε χαμογελώντας ὁ ἀστυνομικός. Ἦ ἔφημεριδες γράφουσι τὸσες ἱστορίες γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά μου!...

Ὁ νεαρός λόρδος τοῦ ἔρριξε μιά ἐκπληκτικὴ ματιά.

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; Ρὼτησε ταραγμένος.

—Ὁ, τίποτε... Ἀκούστε τώρα, Κρίστιανς; Ἐλᾶτε αὔριο νὰ μὲ δῆτε, μαζὶ μὲ τὴν μίς Γκρέυ, στὸν πύργο τοῦ Σῶλλιβαν. Θὰ σὰς περιμένω!...

Κ' ὁ Σέρλοκ Χόλς ἀπομακρύνθηκε ἀφήνοντας τὸν νεαρό φίλο του ἀσπιμένον.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὸ πρόγευμα τρυ ὁ περιήμου ντέτεκτιβ, εἶβε νὰ παρουσιαζέται μπροστὰ του ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς.

—Μίστερ Χόλμς, πρέπει νὰ σὰς μιλῶσω, τοῦ εἶπε. Μὰ πρέπει νὰ εἰμαστε μόνου!...

Ὁ ἀστυνομικός ὠδήγησε τὸν νεαρό λόρδο σ' ἕνα μικρὸ σαλὸν κ' ἔπειτα ἔκλεισε καὶ τὴς δύο πόρτες του.

—Θέλω νὰ σὰς μιλῶσω γιὰ τὴν Ἐθελίνα... Τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ Ἐρρικ Κρίστιανς μὲ ραγιωμένη φωνή. Μπορεῖ αὐτὰ πού συμβαῖνουσι στὸν πύργο νὰ μὴν ἔχουσι καμιά σημασία, μὰ ἐγὼ δὲν ἀντέχω πειὰ. Δὲν εἶμαι κύριος τὸν νεύρον μου. Συμβαῖνουσι ἀνεξήγητα πράγματα ἐκεῖ πέρα, μίστερ Χόλμς... Χθὲς τὸ θράδυ εἶχα πέσει σὸ κρεβθᾶτι, ὅταν ἀκουσα ἔαφνικά τὰ ἄγρια νιαουρίσματα κάποιου γάτας... Πῆδηξα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ κρεβθᾶτι μου καὶ προσπάθησα ν' ἀκούσω καλύτερα. Ἐπειτα μὸ ἦρθε σὸ νοῦ μιά συνομιλία πού εἶχα μὲ λίγες ὄρες πρὶν, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ἦ Ἐθελίνα ἔχει μιά ὑπέροχη περσικὴ γάτα, μ' ἕνα μετάξινο ἄσπρο τρίχωμα. Αὐτὴ ἡ γάτα τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ, μὰ ἡ Ἐθελίνα ἔχει τὴν ἐξῆλιθιοτροπία: ἀπὸ τὴ μέρα τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς της, δὲν ἀφήνει τὴν γάτα της νὰ κοιμάται στὴν κἀμαρά της, κλείνει μέσα στὴν βιβλιοθήκη. Τὸ πρωτὶ, ἡ γρη ὑπέρτερτα, τῆς ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀφήνει πάλι ἐλεύθερη. Ἐσχάτως ὁμως, ἐνῶ ἡ Ἐθελίνα εἶχε κλείσει τὴν περσικὴ γάτα στὴν βιβλιοθήκη, τὴν θῆκε τὸ πρωτὶ σὸ πῶσι τοῦ κρεβθᾶτιοῦ της!

—Κάποιος θ' ἄρρησε ἀνοιχτὸ κανένα παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης, παρατήρησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

—Ἦ Ἐθελίνα τὸ συλλογισθῆκε αὐτὸ καί τ' ἄλλα θράβουα ἔρχισε νὰ κλείνῃ μόνη τὴς τὰ παράθυρα τῆς βιβλιοθήκης, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κρίστιανς. Ἐφ' ἄλλου κλείνει προσεχτικὰ καὶ τὴν πόρτα τῆς κρεβθᾶτοκάμαρας της, ἡ ὅποια ἀερίζεται ἀπὸ ἕνα ψηλὸ φεγγιτῆ. Χθὲς τὴν νύκτα λοιπόν, μόλις ἀκουσα τὰ παράξενα, νιαουρίσματα τῆς γάτας, θυμήθηκα δλ' αὐτὰ τὰ περιστατικὰ, τὰ τῶσο παράξενα καὶ θέλησα νὰ δῶ τί συνέβαινε. Πέρασα τὴς παντοφλές μου, φόρεσα ἕνα σακκάκι καὶ θῆκα σὸ διαδρόμο. Ἦ ἀρραβωνιαστικὴ μου κ' ὁ κηδεμόν της κάθοντα σήμερα σὲ μιά μόνου πέργουσ τοῦ πύργου. Γὸ δωμάτιό μου θρικόκεται στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ἀπέναντι, σὸ ὄθᾶτος, εἶνε τὸ χημικὸ ἐργαστήριό τοῦ σέρ Μπράγιαν. Κ' ἔτσι, μόλις χθὲς τὴν νύκτα ἀνοίκα τὴν πόρτα μου, εἶδα σὸ ὄθᾶτος τὸ διαδρόμο μὲ φωνετὴ λωρίδα: ὁ Μπράγιαν εἶχε ἀνοίξει ἀθόρῶνα τὴν πόρτα του κ' ἔβγαινε μὲ μυστηριώδεις κινήσεις, σάν νὰ φοβόταν μήπως τὸν δῆ κανεῖς. Ἐπειτα προχώρησε στὴς μύτες τὸν ποδῶν, κρατώντας μὲ τὸ ἕνα χερί του τὴν περσικὴ γάτα τοῦ πύργου. Μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε ἕνα κλεφτοφάναρο. Σ' αὐτὸ λοιπόν τὸ ἀδύνατο φῶς εἶδα ὅτι ἡ ἄσπρη γάτα προσπαθοῦσε νὰ ἐξφυγῇ ἀπὸ

τό χέρι του και νιαούριζε με λύσσα απ' το θυμό της. Ο Μπράγιαν όμως εξακολούθησε αβρόβρυθα τό δρόμο του, έφθασε στη σκάλα κι ανέβηκε, με τις μύτες πάντα των ποδιών, στο δεύτερο πάτωμα. Έκει, τόν είδα καταπληκτός, ν' ανοίγει την πόρτα, της κρεββατοκάμαρας της Έθελίνας, να σπρώχνει μέσα τη γάτα κ' ύστερα να κλεινί πάλι την πόρτα προσεχτικά, χωρίς θόρυθο. Έπειτα, σαν σκιά, γύρισε πάλι στο μυστηριώδες εργαστήριό του. Αυτό τό επέσιδο, που φαινομενικά είναι τόσο απλό, μ' άφησε καταπληκτικό! Κάτι μου έλεγε πως ο Μπράγιαν είχε στό νου του κάποιο διαβολικό σχέδιο. Χωρίς λοιπόν να διστάσω, πήρα την άποφάσι να βγάλω την περσική γάτα από την κρεββατοκάμαρα της Έθελίνας. Με τη βοήθεια του ηλεκτρικού φανού μου πήγα στην κουζίνα, θρήκα στό κελάρι ένα παστό φάρι κι άβρόβρυθα γύρισα πάλι, άνοιξα αργά, αργά την πόρτα της Έθελίνας κι άπλωσα τό χέρι μου που κρατούσε τό φάρι μέσα στό σκοτάδι. Η άσπρη γάτα μύρισε άμέσως τό παστό-φαρο, πήδηξε από τό κρεβάτι, όπου είχε κουλουριασθή κι ήρθε κοντά στην πόρτα. Έγώ τότε την παρέσυρα στό διάδρομο, έκλεισα την πόρτα, δίχως να ζυμνήσω την Έθελίνα και ξαναγύρισα στό δωμάτιό μου, μαζί με την περσική γάτα. Περιττό νά σας πώ ότι σήμερα τό πρωί τη θρήκα στην θέσι που την είχα βάλει γέθος τό θράβυ: πάνω στό ντιβάνι...

Ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε την πίπα του, θυθίστηκε μέσα στους καπνούς της κι έπειτα, με τό πρόσωπο φωτισμένο από μία εξαφική ιδέα ρώτησε τόν φίλο του,

—Τί ώρα περίπου άπουύρεσθε για νά κοιμηθήτε, έκει στόν πάργυ;

—Κατά τις έντεκα... Τοξ άπάντησε ο Κρίστιαν.

—Άκούτε λοιπόν... Άπόψε θα πείσετε την άρραβωνιαστική σας νά κοιμηθώ στό δωμάτιό σας, κρυφά απ' άλλους. Σύμφωνοι; Καί τώρα, μία άλλη λεπτομέρεια, Ποιό δωμάτιο έχει χαμηλά παράθυρα πρós τόν κήπο;

—Η τραπεζαρία.

—Θαυμάσια. Στις έντεκα και μισή πρέπει νά θρίσκεσθε στην τραπεζαρία. Όταν δέ κοιμηθούν όλοι, θα μου κάυετε συνάλο με τό κλεφτοφάναρό σας. Θα τό άνάμετε και θα τό σβύσετε τρεις φορές. Έπειτα θα μου άνοιξετε έστ από τά παράθυρα για νά μπώ μέσα, γιατί θα περιμένω στόν κήπο. Δέν μου άρέσουν ή προφητείες, μ' έχω την προαισθησι ότι πρέπει νά προλάβουμε μία τρομακτική συμφορά. Καί τώρα... καλή άντάμωσι!

Κι' αποχαιρέτησε τόν νεαρό λόλο, Κρίστιαν.

Τό παλιό ρολόι του πάργου είχε χτυπήσει άπ'ώρα τις έντεκα. Ο Σέρλοκ Χόλμς κοιμήμενος πίσω από κάτι θάμνους κύτταζε προσεχτικά τά σκοτεινά παράθυρα του πάργου. Κι' άξαφια σ' ένα από αυτά είδε ένα φως ν' άνάβη και νά σβήνι τρεις φορές; ήταν τό σινάλο του Έρικ Κρίστιαν.

Ύστερ' από λίγα λεπτά θρικόταν μέσα στην τραπεζαρία του πάργου.

—Όλα πάνε καλά, τού ειπε ο νεαρός λόρδος. Η Έθελίνα είναι στό δωμάτιό μου. Μά άνησυχεί, φοβάται... Τί θα κινουμε τώρα;

—Εσείς θα πάτε στην κρεββατοκάμαρα της άρραβωνιαστικής σας. Τοξ έξήγησε έ Χόλμς. Προέξτε όμως: δτι κι' άν ουμθί, άν πρέπει ν' άγγίξετε την περσική γάτα.

Η ζώη σας κρέμεται από μία κινήσι. Θα φροντίσω έγώ για την περσική γάτα...

Κατόπιν, ανέβηκαν κ' οι δύο τους άβρόβρυθα στό δεύτερο πάτωμα. Ο Έρικ Κρίστιανς έκρυψε τόν Χόλμς πίσω από τη γωνία του διαδρόμου, απ' όπου είχε παρακολουθήσει την προηγουμένη νύχτα τόν μυστηριώδη σέρ Μπράγιαν κι έπειτα μπήκε στην κρεββατοκάμαρα της άρραβωνιαστικής του. Έκει μέσα, κάθισε στό πόδια του κρεββατιού και περιμένη με άγωνία νά έξί τι θα συνέβαινε.

Έτσι μέσα στό σιωπή και στό σκοτάδι, πέρασε μία ώρα... τίποτα! Δυό ώρες... πάλι τίποτε! Έξαρνα όμως άκουσε ένα έλατό θρόρυθο στό διάδρομο κι έννοιωσε ένα κρύο ρεύμα άέρας. Είχαν άνοιξει αργά την πόρτα. Ποιός όμως; Άμέσως δοκίμασε την έντύπωση ότι δέν ήταν πειά μόνος. Κι' άλήθεια, την ίδια στιγμή, είδε νά πλησιάζη στό κρεβάτι ή περσική γάτα. Ο Έρικ Κρίστιανς πάγωσε από τη φρίκη του. Κι' έξαρνα άκουσε απ' έξω ένα γδούπο, μία πιτυμένη βλαστήμια κι άμέσως κατόπιν ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας άνοιξε πάλιν και τό δωτικό φωτιστική άπό τό δυνάτο κλεφτοφάναρό του Χόλμς.

Ορθιος ο Έρικ κύτταζε μπρός του παράξενα...

Ο σέρ Μπράγιαν μπήκε πρώτος μέσα, με τό πρόσωπο πράσινο απ' τη λύσσα, και τρίζοντας τά δόντια του. Άρμησε πρós την περσική γάτα, την άρπαξε με τά μακρυνά και σκελετώδη χέρια

του και την πέταξε στό πρόσωπο του Σέρλοκ Χόλμς. Έκείνος έσκυψε, με μία άσπραπιαία κινήσι, κι' έτοι ή γάτα πέρασε πάνω από τό κεφάλι του. Ο σέρ Μπράγιαν την άρπαξε πάλι, με την ίδια στιγμή έθγαλε ένα σπαρακτικό ουρλιασμα τρώμου κι' ώρμησε έξω από την κρεββατοκάμαρα με τό δεξί χέρι ξεσκισμένο και κατακατωμένο από τις γραντζουνίες της γάτας. Έξ άλλος άπό τη φρίκη του, έτρεχε σαν τρελλός, έφτασε μπροστά στό εργαστήριό του, τρώπασε μέσα ουρλιάζοντας διαρκώς από τό φόβο του και κλείδωσε την πόρτα.

Η μίς Έθελίνα Γκρέυ είχε τρομοκρατηθί από τις φωνές και θγαίνοντας από την κάμαρα του άρραβωνιαστικού της, τού φώναζε αστασιμένη:

—Έρικ!... Έρικ!... Μά τί συμβαίνει λοιπόν;

Η περσική γάτα, που είχε άγριέψει, άκούγοντας τη φωνή της Έθελίνας, μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά της.

—Μην άγγίξετε τη γάτα!... Φώναζε άμέσως, κατάχλωμος, ο Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' ώρμησε πρós τό μέρος της. Έπειτα με προσοχή, έπιασε τη γάτα από τόν τράχηλό και την κλείδωσε μέσα στό δωμάτιό του Κρίστιαν, τη στιγμή άκριβώς που ή Έθελίνα έπερτε λιπόθυμη στην άγκαλιά του άρραβωνιαστικού της. Έκείνος την μετέφερε άμέσως στην κρεββατοκάμαρά της, την έξάπλωσε στό κρεβάτι και ξαναγύρισε στό διαδρομο.

Ο Σέρλοκ Χόλμς προσπαθούσε τώρα νά σπάση την πόρτα του χημικού εργαστηρίου. Έκει μέσα, ο σέρ Μπράγιαν έστένωνε θραχνά σαν νά ψυχοραγούσε. Έπειτα ο άπαίσιος αυτός ρόγγος έσβυσε αργά, αργά κι' όταν ο άστυνικός κι' ο Έρικ Κρίστιανς μπήκαν στό εργαστήριό του, σπάζοντας την πόρτα, θρέθηκαν μπροστά σ' ένα νεκρό!...

Ο ντετέκτιβ έβριζε μία ματιά στό παραμορφωμένο πρόσωπο του Μπράγιαν και κατόπιν με μία πικρατά ηνερικότητα άρχισε νά ψάχνη άνάμεσα στις φιάλες, που ήταν άραβιασμένες στό ράφια του χημικού εργαστηρίου. Άξαφνα έθγαλε μία κραυγή θριάμβου κι' άρπαξε ένα μικρό φιαλίδιο που είχε μέσα μία παράξενη πράσινη σκόνι.

—Έπί τέλους! Νά τό τρομερό μυστικό του Μπράγιαν! Φώναζε.

Έπειτα γύρισε με τόν Έρικ Κρίστιανς στην τραπεζαρία του πάργου, έστειλε τόν κηπουρό νά ειδοποιήση την άστυνία του Ράσουουθ και κατόπιν ξεπλώθηκε άναπαυτικά σ' μία πολυθρόνα, άναψε την πίπα του κι' έξήγησε μ' ένα χαμόγελο εύχαριστήσεως τό μυστήριο της περσικής γάτας.

—Θά νομίζετε, Κρίστιαν, ότι ο κηδεμών της μίς είναι ένας τρελλός... Είπε στό νεαρό λόρδο. Έχετε όμως άδικο. Ο Μπράγιαν είναι ένας από τους πιο άπαίσιους εγκληματίας που έγνωρίσα ποτέ μου. Αυτός είναι ή αιτία του θανάτου της Μάργκαρετ, της άδελφής της μίς Έθελίνας. Μά δέν τόν έφθασε τό ένα έγκλημα. Ηθέλε νά στείλη στόν άλλο κόσμο και την άρραβωνιαστική σας, για νά σφετερισθί την περιουσία της. Άπό την ανακάλυψι που έκανα στό εργαστήριό του, έμαθα με ποιό τρόπο είχε δολοφρονήσει την Μάργκαρετ. Με τόν ίδιο τρόπο προσπαθούσε νά σκοτώσει και την μίς Έθελίνα: μ' ένα τρομερό δηλητήριο! Αυτή ή πράσινη σκόνι που θρίσκαται μέσα σ' αυτό τό φιαλίδιο ειπε είναι τρομερό δηλητήριο τών Έρυθρόδεμων της Βραζιλίας. Το λένε «κουράρε» και μ' αυτό άλείφουν τά βέλη τους οι Έρυθρόδεμον, πριν ξεκινήσουν για μία έπιδρομή. Είναι ένα κεραυνόβολο δηλητήριο! Ο Μπράγιαν τό έφερε από εκεί κάτω, γιατί είχε ζήσει πολλά χρόνια στη Νότιο Άμερική. Η άγάπη λοιπόν που είχαν ή άδελφές Γκρέυ για την περσική γάτα τους, τόν έκανε νά καταστρώση ένα σατανικό σχέδιο: ν' άλείψη τά νύχια της γάτας με τό δηλητήριο τών Έρυθρόδεμων. Καταλαβαίνετε τώρα: μία έλαφρή γραντζουνία ήταν άρκετή για νά περάση τό δηλητήριο μέσα στό αίμα. Η γάτας, όπως έρεπε, δείχνουν μ' ένα περιέργο τρόπο την εύχρηστοί τους: καρφώνουν τά νύχια τους άπαλά στό ρεύμα ή σ' στό δέρμα εκείνου που τις χαιδεύουν. Αυτό λοιπόν έπαθε ή άτυχη Μάργκαρετ κι' αυτό θά πάθανε κι' ή άρραβωνιαστική σας. Η μίς Έθελίνα, νιώθοντας την περσική γάτα στό πόδια του κρεββατιού της, θά τη χάιδε κι' έπειτα θά την έπαιρνει στό χέρια της για νά την βγάλει έξω από την κρεββατοκάμαρα της, όπως έγινε την πρώτη φορά. Κάποια όμως νύχτα ή γάτα θά θύμونه και θά την γραντζουνίσει. Κι' ή μίς Έθελίνα θά πάθανε όπως κι' ή άδελφή της! Ο Μπράγιαν τώρα, όταν με είδε μπροστά του, κατάλαβε πως είχα μαντέψει τό μυστικό του και θέλησε νά με ξεπαστρέψη, ριχνόντας άπάνω στό πρόσωπό μου την περσική γάτα. Μά δέν πέτυχε τό σκοπό του. Η γάτα άγριέπει και γραντζουνίσει αυτόν!... Έτσι τιμωρήθηκε ο ίδιος με τό κεραυνόβολο δηλητηριό του!

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛΑ

Ο Έρικ κύτταζε μπρός του παράξενα.